

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/1269/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713200773
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6713200773.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO:36 613 843, proti odporcom: 1/ Y. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. F. XXXX/X, XXX XX A., zastúpeného opatrovníčkou Magdou Šantovou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu Zvolen, 2/ X. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. X, XXX XX Q., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov - Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, o zaplatenie 512,27 € s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/17/2014-99 zo dňa 31. 07. 2014, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd pripustil vedľajšie účastníctvo Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS na strane odporcu.

V odôvodnení okresný súd uviedol, že ako vedľajší účastník sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi môže zúčastniť na konaní aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (to znamená aj združenie na ochranu spotrebiteľov podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Poukázal na to, že platobný rozkaz Okresného súdu Zvolen č. k. 11Ro/10/2013-78 bol zrušený, vo veci bude nariadené pojednávanie, preto dospel k záveru, že nie sú dané žiadne dôvody, pre ktoré by nemohlo byť občianske združenie - Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS pripustené do konania ako vedľajší účastník na strane odporcov. Poukázal tak na ust. § 93 ods. 1 až 3 O. s. p. k námietke navrhovateľa, ktorý poukazoval na to, že až kým odporca nepodá odpor proti platobnému rozkazu, nenastanú účinky vedľajšieho účastníctva.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (ust. § 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie navrhovateľ, ktorý poukázal na to, že združenie sa na základe nie celkom jednoznačného Zákona o slobodnom prístupe k informáciám dostáva k údajom o prebiehajúcich súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, čím sú združeniu sprístupnené veľmi citlivé osobné údaje týkajúce sa účastníka konania. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ zastáva názor, že súd by mal vyzvať odporcov na vyjadrenie súhlasu so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, ako účastníkov konania, na ktorých strane má vedľajší účastník do konania vstúpiť. Na vyjadrenie súhlasu s týmto vstupom poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/151/2007. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že súd vstup združenia ako vedľajšieho účastníka na strane odporcov do súdneho konania nepripúšťa.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Z dôvodov napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd pripustil vedľajšie účastníctvo Združenia na ochranu spotrebiteľov HOOS na strane odporcov, nakoľko vstup tejto právnickej osoby zriadenej na ochranu spotrebiteľov predpokladá a zakotvuje samotný zákon, Občiansky súdny poriadok. S uvedeným právnym záverom okresného súdu sa v celom rozsahu odvolací súd stotožňuje.

Z obsahu spisu vyplýva, že konanie vo veci vyvolal navrhovateľ, ktorý podal návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 512,27 € s príslušenstvom. Navrhovateľ sa vyššie uvedenej sumy domáha na základe zmluvy o kreditnej karte uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom 1/, predmetom ktorej bolo poskytnutie kreditnej karty VISA Classic elektronická, s úverovým rámcom vo výške 10.000,-Sk (331,94 €). Uvedenú zmluvu možno podľa obsahu vyhodnotiť ako zmluvu spotrebiteľskú (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy v spojení so zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámilo vstup do tohto konania podaním zo dňa 12. 03. 2013, keď spolu s oznámením o vstupe do konania na podporu odporcov požiadal o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami.

Ustanovenie § 93 ods. 2 O. s. p. upravuje spôsob, akým vedľajší účastník vstúpi do konania, resp., akým získa procesné postavenie vedľajšieho účastníka. V tomto prípade sa vedľajší účastník stáva nositeľom svojich procesných práv a povinností dorúčením svojho oznámenia súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník, resp. dorúčením jeho oznámenia, že na výzvu niektorého z účastníkov do konania vstupuje (k uvedenému pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo 33/2006, sp. zn. 5 Cdo 201/2004, sp. zn. 3 Cdo 319/2009, sp. zn. 1 Cdo 234/2004 a pod.). Zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že by sa pre účinný vstup vedľajšieho účastníka do konania vyžadoval výslovný súhlas spotrebiteľa so vstupom do konania. Je tomu tak v prvom rade preto, že Občiansky súdny poriadok umožňuje konajúcemu súdu rozhodovať o prípustnosti vedľajšieho účastníctva len na návrh (§ 93 ods. 3 posledná veta O. s. p.), pričom za návrh je v zásade potrebné považovať relevantnou formou vykonaný prejav vôle hlavných účastníkov konania alebo niektorého z nich, ktorým je vyjadrený nesúhlas so vstupom tretej osoby ako vedľajšieho účastníka konania (Nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 480/2012-72 zo dňa 14. 2. 2013). Z vyššie uvedeného v prvom rade vyplýva, že súd, na ktorom sa vedie konanie, do ktorého vstúpil vedľajší účastník, ex offo neposudzuje, či je vstup vedľajšieho účastníka do konania prípustný, ale je jeho povinnosťou účastníkov upovedomiť o vstupe vedľajšieho účastníka, s tým, že účastníci konania majú následne právo vysloviť voči tomuto vstupe námietky (k uvedenému pozri okresným súdom citované uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 188/2012, ďalej sp. zn. 7 Cdo 67/2013, sp. zn. 5 Cdo 113/2010, sp. zn. 2 Cdo 212/2012, R 57/2009 a pod.). V prípade, ak námietka voči vstupe vedľajšieho účastníka do konania vznesená nebude, je konajúci súd povinný s vedľajším účastníkom riadne konať tak, aby mu boli zabezpečené všetky procesné práva (viď § 93 ods. 4 O. s. p.). Len pre prípad, že uvedená námietka vznesená bude, je potom konajúci súd prípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania povinný preskúmať. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť, že na to, aby vedľajší účastník platne do konania vstúpil a v tomto zotrval sa výslovne nevyžaduje súhlasný prejav účastníka, na ktorého stranu by mal vedľajší účastník vstúpiť. Naopak, pre záver o tom, že účasť vedľajšieho účastníka v konaní je potrebné nepripustiť, je v prvom rade potrebná námietka vstupu vedľajšieho účastníka konania, ako procesný úkon uskutočnený akýmkoľvek spôsobom, ktorý zákon prezumuje pre podanie v § 42 ods. 1 O. s. p., v ktorom účastník konania výslovne prejaví vôľu na tom, aby vedľajší účastník do prebiehajúceho konania nevstúpil. Po vznesení námietky vstupu vedľajšieho účastníka do konania hlavným účastníkom je potrebné, aby uvedená námietka bola doručená na vyjadrenie vedľajšiemu účastníkovi, aby tomuto bolo garantované právo vyjadriť sa k dôvodom nesúhlasného stanoviska účastníka s vedľajším účastníctvom (Nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 480/2012-72 zo dňa 14. 2. 2013). V opačnom prípade sa vedľajšiemu účastníkovi postupom súdu odníma možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ sa potom jedná konkrétne o námietku vstupu subjektu, ktorý je osobou podľa § 93 ods. 2 O. s. p., ako je tomu aj v prejednávacom prípade, tu je potrebné odlišovať, či uvedenú námietku podal účastník, na strane ktorého chce vedľajší účastník vystupovať (v prejednávacom prípade odporca v postavení spotrebiteľa) alebo jeho protistrana. V prípade námietky účastníka, na stranu ktorého vedľajší účastník do konania vstúpil, bude na nepripustenie účasti vedľajšieho účastníka v zásade stačiť už samotný výslovný prejav vôle, ktorým tento účastník vyjadrí, že si účasť vedľajšieho účastníka v konaní na svojej strane neželá. Ak však podá námietku vstupu vedľajšieho účastníka účastník, na stranu ktorého vedľajší účastník nevstúpil, dôvodom na nepripustenie vstupu vedľajšieho účastníka do konania nemôže byť len samotná skutočnosť, že protistrana súhlas so vstupom vedľajšieho účastníka na svoju stranu výslovne neudelila. Je tomu tak už len z dôvodu uvedeného vyššie, že výslovne udelený súhlas účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka na svoju stranu platná právna úprava nevyžaduje.

Na rovnakých záveroch, aké formuloval odvolací súd vyššie, je pritom postavené i navrhovateľom citované uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/188/2012, keď zo strany navrhovateľa došlo len k jeho nesprávnej interpretácii. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí síce ako jednu z podmienok účasti vedľajšieho účastníka v konaní uviedol, že touto je i súhlas hlavného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka, z ďalších častí odôvodnenia jeho rozhodnutia však možno jednoznačne vyvodiť, že uvedená podmienka súhlasu so vstupom do konania má charakter podmienky negatívnej. Dovolací súd totiž v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia v prvom rade uviedol, že „súd z vlastnej iniciatívy neskúma, či je vedľajšie účastníctvo prípustné, alebo neprípustné; o (ne)prípustnosti vedľajšieho účastníctva rozhoduje, ak niektorý z účastníkov namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Aj vtedy, keď vstup do konania iniciuje samotný vedľajší účastník, majú účastníci právo vyjadriť sa k jeho úkonu, ktorým prejavil, že vstupuje do konania, a prípadne namietat neprípustnosť tohto vstupu.“ Pokiaľ potom dovolací súd uviedol, že „podstatnou podmienkou vedľajšieho účastníctva v konaní je súhlas (hlavného) účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať“, následne k tejto podmienke precizoval, že: „z ustanovenia § 93 O. s. p. nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť, že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu ním podporovaného účastníka; svoj nesúhlas s vedľajším účastníctvom tento účastník nemusí ani odôvodňovať. I keď sa určitý subjekt stáva vedľajším účastníkom už v momente, keď súdu dôjde jeho procesný úkon obsahujúci prejav vôle vstúpiť do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, má bezpochyby účastník konania, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať, procesné právo vyjadriť svoj nesúhlas s jeho vstupom do konania. Účastník konania má preto právo svojím nesúhlasom zabrániť tomu, aby pred súdom na jeho strane v pozícii vedľajšieho účastníka konal ten, koho účasť v konaní si neželá.“ Odvolací súd má zato, že pokiaľ v súvislosti s podmienkou prípustnosti vedľajšieho účastníctva dovolacím súdom označenou ako „súhlas (hlavného) účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať“ používa dovolací slovné spojenia „účastník má právo prípadne namietat prípustnosť tohto vstupu“, „hlavný účastník nesúhlas nemusí odôvodňovať“, „účastník má právo vyjadriť svoj nesúhlas“ a „právo svojím nesúhlasom zabrániť tomu, aby pred súdom na jeho strane v pozícii vedľajšieho účastníka konal ten, koho účasť v konaní si neželá“, dovolací súd mal na mysli, že táto podmienka nie je splnená vtedy, ak účastník konania, na ktorého strane má vedľajší účastník vystupovať, právne relevantným spôsobom výslovne vyjadri svoju vôľu vedľajšie účastníctvo v konaní nepripustiť. Správnosti uvedeného výkladu uznesenia dovolacieho súdu pritom nasvedčuje i akýsi návod adresovaný všeobecným súdom, ktorého sa tieto majú držať v prípade, ak do konania vstúpi vedľajší účastník, a v ktorom dovolací súd vyslovil nasledovné: „zodpovedá zákonu procesný postup súdu, v rámci ktorého oznámi účastníkom konania, že určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník a vyzve ich, aby sa k tomuto vstupu vyjadrili. Súdom vyzvaní účastníci môžu vyjadriť svoje nesúhlasné stanovisko so vstupom vedľajšieho účastníka do konania.“ Navyše rovnaký záver vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obdo 52/2012, ktorý v tam prejednávanom prípade vyslovil, že súhlas žalovaného, ktorého vedľajší účastník (združenie na ochranu spotrebiteľa) svojím vstupom podporil, nebol potrebný, keď legitímáciu vedľajšieho účastníka na vstup do konania tomuto dal samotný zákon.

Odvolací súd osobitne považuje za potrebné zdôrazniť, že účelom tzv. spotrebiteľského práva je ochrana subjektu súkromno-právneho vzťahu, ktorý je spotrebiteľom. Ide o ochranu subjektu právneho vzťahu „slabšieho“ oproti predajcovi (dodávateľovi) vo sfére vyjednávacej sily i znalosti dotknutej oblasti obchodu [rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 27. júna 2000 v spojených veciach Océano Group Editorial (C - 240-244/98)]. To všetko v záujme dosiahnutia reálnej spravodlivej rovnováhy v predmetnom právnom vzťahu. Nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy [rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 9. 11. 2010 vo veci VB Pénzügyi Lízing (C-137/08) a vo veci Banco Espanol de Crédito (C-618/10) z 14. 6. 2012], a to v prvom rade zavedením povinnosti súdov ex offio posudzovať nekalú povahu jednotlivých zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách [rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 26. 10. 2006 vo veci Mostaza Claro (C-168/05)] a následne pri kladnom zistení povinnosťou zabezpečiť aby spotrebiteľ nebol viazaný takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou [(rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 6. 10. 2009 vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL (C-40/08) a vo veci Pohotovosť s. r. o. (C-76/10) z 16. 10. 2010]. Sekundárne je však uvedený cieľ efektívne možné zabezpečiť [(k uvedenému pozri čl. 8 Smernice Rady 93/13/EHS, ako aj rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 3. 6. 2010 vo veci Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid (C-484/08)] i aktivitou združení založených za účelom ochrany práv spotrebiteľov, ktorým združeniam Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo podávať návrhy, ale aj byť účastníkom správneho alebo súdneho konania vo veci ochrany práv spotrebiteľov. Myšlienka ochrany práv spotrebiteľov sleduje totiž cieľ, ktorým je zabezpečiť absolútnu ochranu spotrebiteľa, napríklad aj v

prípade, že uvedený spotrebiteľ nepodal nijaký opravný prostriedok na účely uplatnenia svojich práv [(rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 6. 10. 2009 vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL (C-40/08)], zdržal sa namietania nekalej povahy neprijateľnej zmluvnej podmienky, nepodal návrh na zrušenie neprijateľnej zmluvnej podmienky [rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 4. 6. 2009 vo veci Pannon GSM Zrt. (C-243/08)], teda v prípade, ak spotrebiteľ na svoju ochranu sám rezignuje, a to najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením [(rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 21. 11. 2002 vo veci Cofidis SA (C-473/00)]. Pokiaľ potom cieľ sledovaný Smernicou Rady 93/13/EHS v podobe efektívnej ochrany práv spotrebiteľov má byť podľa vnútroštátneho práva v podmienkach Slovenskej republiky zabezpečený aj možnosťou aktívnej účasti vedľajších účastníkov v rámci administratívnych i súdnych konaní, uvedený účel je možné zabezpečiť len existenciou združení zameraných na účinnú ochranu oprávnených záujmov a práv spotrebiteľov a následne takým výkladom procesných predpisov, ktorý by uvedenú účasť vedľajších účastníkov v konaní garantoval bez zbytočných obmedzení tak, aby bola zabezpečená v prvom rade spravodlivá ochrana práv spotrebiteľov, a to prostredníctvom garantovania všetkých procesných práv vedľajších účastníkov, ktorých cieľom je účinnú ochranu práv spotrebiteľov zabezpečiť. V súlade s uvedeným výkladom potom v žiadnom prípade nemôže byť správny postup, ktorý by požadoval od spotrebiteľa, aby tento výslovne udelil súhlas vedľajšiemu účastníkovi na vstup do konania s tým, že ak je spotrebiteľ pasívny, má sa za to, že účasť vedľajšieho účastníka, ktorého úlohou je zabezpečovať ochranu práv spotrebiteľa, nie je možné v konaní pripustiť.

Navyše argumentácia navrhovateľa o tom, že vedľajší účastník vstupom do konania získava osobné údaje týkajúce sa účastníka konania ako fyzickej osoby, a to bez súhlasu takejto osoby, čím dochádza k porušovaniu práv garantovaných v článku 19 ods. 2, 3 Ústavy SR, nie je namieste. K uvedenému odvolací súd len v stručnosti poukazuje na závery uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 29. 01. 2014, sp. zn. PL.ÚS 1/2014-9, ktorý rozhodol o návrhu Okresného súdu Brezno, na ktorý poukazuje navrhovateľ v odvolaní, tak, že jeho návrh odmietol, pričom okrem iného konštatoval, že „nemožno sa stotožniť ani s argumentom navrhovateľa, že zo strany právnických osôb, ktorých predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (v danom prípade založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov), dochádza k získaniu osobných údajov v rozpore s § 7 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „predchádzajúci zákon o ochrane osobných údajov“). Navrhovateľ totiž opomenul zohľadniť súvislosť s ďalšími ustanoveniami predchádzajúceho zákona o ochrane osobných údajov [napríklad s § 7 ods. 4 písm. f) a g)], ako aj platného zákona o ochrane osobných údajov [napríklad s § 9 ods. 1 a § 10 ods. 3 písm. f) a g)], ktoré umožňujú, aby právnické osoby, ktorých predmetom je ochrana práv spotrebiteľov podľa osobitného predpisu, spracúvali aj bez súhlasu osobné údaje získané zo súdmi doručených návrhov na začatie konania, pokiaľ sú tieto návrhy nevyhnutné na ochranu práv a právom chránených záujmov spotrebiteľov (t. j. nielen dotknutých osôb, ale aj tretej strany). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že Ústava SR v čl. 19 ods. 2 a 3 nezaručuje absolútnu ochranu pred zasahovaním do súkromného a rodinného života, resp. pred každým zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o dotknutej osobe, priznáva len ochranu pred neoprávneným zasahovaním do týchto ústavou chránených záujmov (II. ÚS 1/97). Ako už bolo uvedené, obmedzenie základného práva musí sledovať legitímny cieľ, ktorý obstoí s ohľadom na ústavne určený obsah dotknutého základného práva. S prihliadnutím na uvedené považoval ústavný súd za odôvodnenú existenciu verejného záujmu na rozšírení okruhu subjektov, ktoré sa môžu stať vedľajšími účastníkmi súdneho konania, aj o právnické osoby, ktorých predmetom je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ktoré samy osebe nemajú právny záujem na výsledku konania, svoju činnosť však vykonávajú v záujme ochrany práv niektorého z účastníkov konania alebo tretích osôb (napríklad spotrebiteľov), ktorí sa pri ochrane svojich práv nachádzajú oproti druhej strane sporu spravidla v nevýhodnejšom postavení. Skutočnosť, že sa tieto právnické osoby v súvislosti so svojím vstupom do konania z doručených rovnopisov návrhov na začatie konania oboznámia s podstatnými okolnosťami prípadov vrátane osobných údajov účastníkov konania, ktorých rozsah je stanovený § 79 ods. 1 OSP, nepredstavuje podľa ústavného súdu neospravedliteľný zásah do základného práva na súkromie podľa čl. 19 ods. 2 a 3 ústavy, ale práve naopak, sleduje legitímny cieľ“.

Na záver odvolací súd poznamenáva, že neprihliadal ani na námietku navrhovateľa, ktorý poukazoval na to, že pokiaľ odporca nepodá odpor proti platobnému rozkazu, nenastanú ani účinky vedľajšieho účastníctva, nakoľko predmetný platobný rozkaz bol zrušený, vo veci bude nariadené pojednávanie, došlo preto k ukončeniu rozkazného konania, preto ani aplikácia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/207/2011 by v tomto prípade nebola adekvátne.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.